

MARIE RUTKOSKI

TRĂDAREA
CÂȘTIGĂTORULUI

Traducere din limba engleză de Oana Chițu • TRILOGIA CÂȘTIGĂTORULUI • CARTEA A DOUA

SE TĂIE CÂND DESCHISE PLICUL.

Kestrel fusese nerăbdătoare, fusese o neroadă să sfâșie pur și simplu scrisoarea doar pentru că era scrisă în alfabet herrani. Cuțitul alunecă. Bobițe de sânge căzură pe hârtie și înfloriră viu colorate.

Bineînțeles, răvașul nu era de la el. Scrisoarea fusese trimisă de noul ministru al agriculturii din Herran. Îi scrisese ca să se prezinte și să-i spună că abia aștepta să o întâlnească. „Cred că avem multe în comun și că am avea multe lucruri de discutat”, scria omul.

Kestrel nu era sigură ce încerca bărbatul să spună; ea nu-l cunoștea și nici măcar nu auzise ceva despre el. Deși presupunea că ar fi trebuit să-l întâlnească pe ministru la un moment dat – Kestrel era, până la urmă, ambasadorul imperial pe teritoriul acum independent al Herranului –, nu se așteptase să fie nevoită să-și petreacă timpul cu ministrul *agriculturii*. Ea nu avea nimic de zis despre rotația culturilor sau despre îngrășămintele.

Kestrel își surprinse tonul arogant al gândurilor. Simți cum i se crispează buzele și-și dădu seama că scrisoarea o înfuria.

Că era furioasă pe sine însăși, pe felul în care îi tresărise inima când își văzuse numele scris pe plic în alfabetul herani. Kestrel sperase așa de tare că scrisoarea era de la Arin.

Nu mai primise nicio veste de la el de aproape o lună, de când îi oferise independența țării lui. Iar adresa de pe plic nici măcar nu fusese scrisă de el. Kestrel cunoștea scrisul lui Arin, cunoștea degetele care ar fi ținut tocul. Cu unghiile tăiate scurt, brăzdate de cicatricile argintii ale unor arsuri vechi; podul întărit al palmei – toate așa de diferite față de scrisul lui elegant.

Kestrel ar fi trebuit să știe imediat că scrisoarea nu era de la el. Și totuși: tăietura rapidă a hârtiei. Și totuși: dezamăgirea.

Kestrel puse hârtia deoparte, își scoase cingătoarea din mătase de la brâu, trecând-o pe sub pumnalul pe care, ca mai toți valorienii, îl ținea prins la șold. Kestrel își înfășură cingătoarea în jurul mâinii rănite, stricând mătasea ivorie. Eșarfa se umplu de sânge, dar ei nu-i păsa câtuși de puțin de o cingătoare distrusă. Kestrel era logodită cu prințul Verex, moștenitor al imperiului valorian. Dovada era o linie lucioasă și sclipitoare, trasată zilnic pe fruntea ei. Kestrel avea cingători peste cingători, rochii peste rochii, râuri de bijuterii. Era viitoarea împărăteasă.

Totuși, când se ridică de pe scaunul din abanos sculptat, Kestrel se simți slăbită. Privi în jurul ei, în birou – una dintre multele încăperi ale apartamentului său –, și o cuprinse neliniștea văzând zidurile din piatră, unghiurile perfect drepte și felul în care două coridoare înguste străpungeau camera. Kestrel, care știa că palatul imperial era și o fortăreață, ar fi trebuit să înțeleagă aranjarea locului. Coridoarele strâmte trebuiau să împiedice avansarea unei forțe invadatoare. Și totuși, palatul arăta neprietenos și străin. Era atât de diferit față de casa ei.

Kestrel se strădui apoi să-și amintească faptul că ceea ce numise ea „casă” în Herran nu-i aparținuse, de fapt, niciodată de drept. Poate că fusese crescută în acea colonie, dar Kestrel era valoriană, iar în momentul de față se afla exact acolo unde ar fi trebuit să se afle. Unde alesese să se afle.

Rana nu mai sângera.

Kestrel lăasă scrisoarea pe masă și merse să-și schimbe rochia de zi cu cea pentru cină. Asta era viața ei acum: țesături scumpe și podoabe din mătase marmorată. Cina cu împăratul... și cu prințul.

Da, asta era viața ei.

N-avea decât să se obișnuiască.

Împăratul era singur. Zâmbi când Kestrel intră în sala de mese cu ziduri din piatră. Părul lui grizonant era tuns militărește, la fel ca al tatălui lui Kestrel, iar ochii săi negri erau pătrunzători. Împăratul nu se ridică de la masa lungă ca să o întâmpine.

— Maiestatea Voastră Imperială.

Fata-și plecă fruntea.

— Fiica mea.

Vocea lui răsună cu ecou în camera boltită și ricoșă din vasele și paharele goale.

— Ia loc.

Kestrel dădu să se așeze.

— Nu, zise el. Aici, la dreapta mea.

— Acela este locul prințului.

— S-ar părea că prințul nu este aici.

Kestrel se așeză. Slavii serviră primul fel și turnară vin alb. Kestrel ar fi putut întreba de ce o chemase împăratul la cină și unde se afla prințul, dar văzuse deja cum împăratului

ii plăcea să facă din tăcere o unealtă cu care mai apoi deschidea temerile altora. Kestrel lăsa liniștea să devină atât a ei, pe cât era a lui, și doar când se servi al treilea fel de mâncare deschise gura:

— Am vești că ar merge bine campania din est.

— Așadar, tatăl tău îți scrie de pe front. Trebuie să-l răsplătesc pentru felul excelent în care duce războiul. Sau poate că ar trebui să te răsplătesc pe tine, Lady Kestrel.

Ea bău din cupă.

— N-am nimic de-a face cu succesul lui.

— Nu? *Tu* m-ai zorit să pun capăt războiului cu rebelii herrani, cedându-le independența teritoriului, sub guvernarea mea. Ai motivat că așa voi dispune de trupe și bani pentru a alimenta războiul din est, și iată – împăratul gesticulă dramatic –, așa a și fost. Ce sfat înțelept de la o tânără ca tine!

Cuvintele împăratului o făceau pe Kestrel să devină agitată. Dacă împăratul ar fi cunoscut adevăratul motiv pentru care ea insistase să acorde independența herranilor, Kestrel ar fi plătit cu vârf și-ndesat. Kestrel gustă din mâncarea preparată cu migală: nave în miniatură, făcute din terină cu pânze din gelatină transparentă. Mestecă încet.

— Nu-ți place? întrebă împăratul.

— Nu prea mi-e foame.

Împăratul sună dintr-un clopoțel de aur.

— Desertul, îi zise el servitorului care apărui imediat. Treceam direct la desert. Știu cât de mult le plac domnișoarelor lucrurile dulci.

Dar când băiatul se întoarse aducând două farfurioare făcute dintr-un porțelan așa de fin, încât Kestrel putea vedea lumina radiind prin marginile lor, împăratul își refuză porția.

— Eu nu vreau.

Servitorul așeză o farfurie și o furculiță ciudat de ușoară și de translucidă în dreptul lui Kestrel.

Ea se liniștește. Împăratul nu cunoștea adevărul despre ziua în care se luptase să pună capăt rebeliunii herrani. Nimeni nu-l cunoștea. Nici măcar Arin nu știa că fata îi cumpărase libertatea cu ajutorul câtorva cuvinte dibace... și cu promisiunea de a se căsători cu prințul moștenitor.

Dacă ar ști, Arin s-ar opune. Și-ar aduce sfârșitul.

Dacă împăratul ar ști *de ce* Kestrel acționase astfel, atunci asta ar însemna sfârșitul ei.

Kestrel privi la grămăjoara de frișcă roz de pe farfurie și la furculița transparentă ca și cum ar fi alcătuit întreaga ei lume. Trebuia să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Ce nevoie am eu de răsplată când Maiestatea Voastră mi l-a dat pe unicul vostru fiu?

— Și ce comoară este! Și totuși nu am stabilit o dată pentru nuntă. Când să fie? N-ai mai deschis subiectul.

— Am crezut că va decide prințul Verex.

Dacă alegerea ar fi rămas în seama prințului, atunci nunta nu ar fi avut niciodată loc.

— De ce să nu decidem *noi* doi?

— Fără el?

— Fată dragă, dacă minții zăpăcite a prințului i-a scăpat până și ziua și ora cinei cu tatăl și cu domnița lui, cum ne putem aștepta să plănuiască ceva din cel mai important eveniment de stat din ultimele decenii?

Kestrel tăcu.

— Nu mănânci, zise împăratul.

Kestrel înfipse furculița translucidă în frișcă și o ridică la gură. Dinții furculiței i se topiră pe limbă.

— Zahăr! exclamă ea surprinsă. Furculița e făcută din zahăr caramelizat.

— Îți place desertul?

— Da.

— Atunci trebuie să-l mănânci pe tot.

Dar cum era să termine frișca dacă furculița continua să se topească la fiecare înghițitură? Mare parte a tăcâmului rămăsese în mâna fetei, dar n-avea să reziste prea mult.

Un joc. Desertul era un joc, conversația era un joc. Împăratul voia să vadă cum avea Kestrel să joace.

— Cred că finalul acestei luni ar fi un moment ideal pentru nuntă, zise el.

Kestrel mai luă o înghițitură de frișcă. Dinții furculiței se topiră complet, lăsând în urmă un fel de lingură ciuntă.

— O nuntă iarna? Nu o să fie flori.

— Nu ai nevoie de flori.

— Dacă știți că tinerelor le plac deserturile, atunci sigur știți că le plac și florile.

— Atunci, presupun că preferi primăvara.

Kestrel ridică un umăr.

— Vara ar fi cel mai bine.

— Din fericire, palatul meu are sere. Am putea pava sala mare cu petale chiar și iarna.

Kestrel măncă în liniște. Furculița se preschimbă într-un băț.

— Doar dacă nu cumva vrei să amâni nunta, zise împăratul.

— Mă gândesc la invitați. Imperiul e întins. Oamenii se vor aduna aici din toate provinciile. E îngrozitor să călătorești iarna, iar primăvara nu e decât cu puțin mai bine. Plouă. Drumurile se înnămolesc.

Împăratul se sprijini în jilț, studiind amuzant chipul fetei.

— De asemenea, continuă ea, n-aș vrea să pierd o ocazie importantă. Știi că nobilii și guvernatorii vă vor oferi ce pot – favoruri, informații, aur – pentru cele mai bune locuri la nuntă. Misterul rochiei mele și al muzicii vor preocupa întregul imperiu. Nu o să observe nimeni că ați luat o decizie politică ce altfel ar indigna mii de oameni. Dacă aș fi în locul Maiestății Voastre, aș profita de logodna lungă. Aș folosi-o cât mai bine.

Împăratul râse.

— Oh, Kestrel! Ce împărăteasă vei fi! Bărbatul ridică paharul: Închin pentru fericita voastră însoțire, ce va avea loc la Balul Verii.

Kestrel ar fi ridicat și ea paharul dacă prințul Verex nu ar fi intrat în salon și nu s-ar fi oprit în loc, cu ochii mari, lăsând să i se vadă pe chip o întreagă paletă de emoții: surpriză, jignire, furie.

— Ai întârziat, zise tatăl său.

— Ba nu.

Verex strânse pumnii.

— Kestrel a reușit să sosească la timp. Tu de ce nu ai putut face la fel?

— Pentru că mi-ai spus o altă oră.

Împăratul țâțâi.

— Ai înțeles greșit.

— Mă iei de nerod!

— În niciun caz.

Gura lui Verex se închise brusc, iar capul i se legănă pe gâtul subțire ca și cum ar fi fost mișcat de un curent.

— Hai, zise Kestrel blând. Ia desertul cu noi.

Privirea lui îi dădu lui Kestrel de înțeles că oricât ar fi urât Verex jocurile împăratului, disprețuia încă și mai abitir mila ei. Prințul ieși din cameră.

Kestrel se jucă cu ciotul ei de furculiță. Se abținu să spună ceva chiar și după ce pașii zgomotoși ai prințului se stinseră pe hol.

— Uită-te la mine, zise împăratul.

Fata ridică privirea.

— Tu nu-ți dorești nunta vara de dragul florilor, al invitațiilor sau al câștigurilor politice, zise el. Vrei să amâni nunta cât de mult posibil.

Kestrel apucă strâns furculița.

— Am să-ți dau tot ce vrei, în limita rațiunii, continuă împăratul, și am să-ți spun și de ce. Pentru că nu te învinovățesc pe tine, dat fiind mirele pe care-l vei avea. Pentru că tu nu plângi ca să obții ce dorești, ci cauți să-l câștigi singură. Așa cum aș face și eu. Când te uiți la mine, vezi persoana care vei deveni tu însăși. Un conducător. Te-am ales pe tine, Kestrel, și voi face din tine tot ce nu poate să fie fiul meu... un înlocuitor vrednic.

Kestrel îl privi pe împărat, iar căutătura sa părea să sondeze viitorul ei într-un bătrân ce era capabil de atât de multă cruzime față de propriul său fiu.

Împăratul zâmbi.

— Măine, aș vrea să te întâlnești cu căpitanul gărzii imperiale.

Kestrel nu-l întâlnise niciodată pe căpitan, dar cunoștea suficient de multe despre rolul său. În mod oficial, căpitanul era responsabil de siguranța personală a împăratului. Neoficial, poziția lui includea și sarcini pe care nu le discuta nimeni: supraveghere, asasinate. Căpitanul se pricepea să facă oamenii să dispară.

— Are ceva să-ți arate, zise împăratul.

— Ce?

— O surpriză. Înveselește-te, Kestrel. Ți dau tot ce ți-ai putea dori vreodată.

Uneori, împăratul chiar *era* generos. Kestrel participase la audiențe în cursul cărora demnitarul dăruise senatorilor săi întinderi de pământ din noile colonii sau poziții importante în Forum. Kestrel văzuse însă și cum dărnicia împăratului îi tentase pe unii să ceară puțin mai mult. Atunci, pleoapele bărbatului coborau grele, ca ale unei pisici, și ea vedea cum darurile lui îi făceau pe oameni să-și arate adevăratele intenții.

Cu toate astea, Kestrel nu putea să nu speredă că nunta avea să fie amânată mai mult de doar câteva luni. Prima zi de vară era un termen mai acceptabil decât săptămâna viitoare, bineînțeles, dar tot era prea curând. Mult prea curând. Oare împăratul avea să-i acorde un răgaz de un an? Poate chiar mai mult?

— Balul Verii..., începu ea.

— E data perfectă.

Privirea lui Kestrel se abătu asupra mâinii ei închise. Degetele i se deschiseră, împrăștiind în jur o mireasmă dulce, și palma îi căzu, goală, pe masă.

Furculița din zahăr se topise în căldura mâinii ei.